

fort sagt, for hver Udgiftspost foretages et Arbejde af et saadant Omfang, at, naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har sagt, at Alt dette kræver et betydeligt Apparat af Embedsmænd, saa er dette utvivlsomt rigtigt. Dertil kommer, at jeg endda ikke vilde anse det for nogen fuldkommen gyldig Undersøgelse; thi naar Indenrigsministeren fandt, at en Person, som efter de Oplysninger, der ere indkomne til Ministeriet, maatte anses for driffældig, men som Kassens Bestyrelse ikke fandt driffældig, havde faaet et Belsb, hvorledes skulde man saa bære sig ad? Skulde man lade Bestyrelsen tilsvare dette Belsb? Det vilde være en yderst vanskelig Stilling at sætte disse Folk i. Jeg nævner dette kun, fordi Apparatet, naar det skulde sættes i Bevægelse, vilde medføre saa overordentlig store Vanskeligheder netop paa Grund af Udgangen til Statskassen, men uden at jeg i øvrigt lægger stor Vægt derpaa; thi i ethvert Tilfælde maa jeg gjentage, at jeg ikke vil kunne yde min Understøttelse til et Forslag, der gaar ud paa at paalægge en Evang til at understøtte, altsaa giver Vedkommende en Ret til Understøttelse med Entré til at faae denne Understøttelse udbetalt af Statskassen.

Th. Nielsen: Af Hensyn til den langt fremrykkede Tid skal jeg fatte mig med største Korthed; men forinden vi i Aften slutte denne Debat, hvad jeg formoder snart vil ske, maa jeg dog sige et Par Ord. Hvis man har ventet, at den høitagtede Indenrigsminister vilde stillet sig velvilligt til dette Lovforslag — og jeg havde unegtelig nogen Grund til at vente det baade efter hans tidligere Udtalelser og efter hans eget Forslag — saa maa vel dette Haab nu siges at være omtrent glippet. Han sagde vel, at, naar man blot borttog §§ 3 og 4 og dernæst Statskassens Tilskud, saa kunde han muligvis gaa ind paa Forslaget; men, spørger jeg, hvad vilde der saa i Grunden blive tilbage af Forslaget? Forøvrigt hændes det ikke saa sjeldent, at, naar den høie Regjering kommer her til dette Thing med sine Forslag, faar dem kritiserede og faar gjort Indvendinger imod den og den Paragraf, saa siger Regjeringen: Vi se, at i de og de Stykker er der Ret i, hvad ærede Medlemmer have sagt, og vi skulle rette os derefter. Det er Noget, der sker, skjøndt jeg indrømmer, at det er ikke ofte, at den høie Regjering optræder saaledes; men naar det er sket, saa pleier man her i Thinget at lade de vedkommende Paragrafer have Fred. Men en ganske anden Medfart forekommer det mig, at Forslagsstillerne have faaet af den høitagtede Indenrigsminister. Ministeren fremkom med stærke Angreb baade paa § 3 og § 4, men Angrebene vare væsentlig byggede paa Ting, som jeg havde erklæret mig for at ville rette. (Indenrigsministeren: Det sagde jeg ogsaa). Det hørte

jeg ikke, og mig forekommer det, at, naar der foreligger en saadan Erklæring fra Ordføreren, der ikke er bleven mod sagt fra de øvrige Forslagsstillere, saa har man ikke Ret til at blive ved med at docere og atter docere det, som gjentagne Gange er kommet frem fra andre ærede Medlemmer (Ufbrydelse). Sa, det er dog ikke den Fremgangsmaade, man pleier at følge overfor Regjeringen. Men Forslagsstillere her i Thinget ere jo heller ikke med Hensyn til Afværelsen af Forslag stillede ganske paa samme Maade som den høie Regjering. Den høie Regjering har jo til sin Raadighed et Apparat af Embedsmænd og Ejenerne, der kunne se efter og faae Oplysninger, naar som helst det behager dem. Nu at forlange, at enkelte Medlemmer her skulle have ganske den samme Sagskundsstab som et Ministerium, der har til sin Raadighed en Hærskare af Personer, som hele deres Liv igjennem ikke have syset med Andet end de Sager, hvortom der her stilles Forslag, kan man dog ikke forlange; og mig forekommer det, at det havde været Regjeringens Pligt at komme med et Forslag af den foreliggende Art, men som indeholdt de betryggende Forskrifter, som Ministeren nu mener at faae i Forslaget. I øvrigt skal jeg imødegaa den høitagtede Minister lidt nærmere. Det var en ganske befynderlig Indledning, han kom med, naar han sagde, at hans §§ 71 og 72 i Fattigloven kunde netop rummes indenfor Grundloven, i alt Fald indenfor dens Aand, men heller ikke mere. Hvor paa støtter den høitagtede Minister dette? Der kan ikke være Tale om, at han støtter det paa Logik, thi der staar i hans eget Forslag, at den Hjælp, de Vedkommende faae af det Offentlige, ikke skal regnes som Fattighjælp; men det er det Samme, vi sige, kun at vi i samme Tilfælde gaae lidt videre og i andre Tilfælde ikke slet saa vidt. Hvor paa grunder altsaa den høitagtede Minister, at man skal standse netop der, hvor han vil standse; mig forekommer det, at den høitagtede Minister ikke kan give nogen fyldestgørende Grund derfor. Den ærede Minister kunde slet ikke finde, paa hvilket Grundlag § 3 hvilede. Det kunde ikke være paa, at der var Trang tilskede, thi i saa Tilfælde kunde Embedsmænd, der havde sikret sig en meget stor Pension, komme og fordrø lige saa Meget til af Staten; men jeg har jo netop i mit Indledningsforedrag sagt og hævdet gjentagne Gange, at jeg troede, at Forslaget burde ændres derhen, at en vis Sum ikke kunde overskrives. Om man vilde gaae lidt højere end til 400 Kroner, henstillede jeg; men det skulde siges, at i intet Tilfælde maatte den Hjælp, der modtoges fra Statskassen, blive større, end at Vedkommende fik en Indtægt af henholdsvis 400, 500 og 600 Kroner, eftersom der var Tale om Landet eller Byerne. Den ærede Minister sagde endvidere, at den Fattige vilde dividere med 2, det vil sige: sikke sig kun halvt saa